

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
ว่าด้วยการสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน
พ.ศ. ๒๕๕๐

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดหลักเกณฑ์ และวิธีการสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน เพื่อให้เกิดความชัดเจนและเป็นธรรม

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗ และมาตรา ๕๗ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับมาตรา ๑๘ (๒) และ (๑๓) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ สภามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี จึงออกข้อบังคับไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีว่าด้วยการสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทน พ.ศ. ๒๕๕๐”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

“นายกสภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า นายกสภามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาในสังกัดมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี

ข้อ ๔ การสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนตามมาตรา ๕๗ (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) (๗) (๘) และ (๙) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อบังคับนี้

ข้อ ๕ การสั่งให้ออกจากราชการ ให้อธิการบดีเป็นผู้มีอำนาจสั่งให้ออกจากราชการ เว้นแต่การสั่งให้ผู้ดำรงตำแหน่งระดับ ๑๐ และตำแหน่งศาสตราจารย์ ออกจากราชการ ให้รัฐมนตรีเป็นผู้สั่งให้ออกจากราชการ

ภายใต้บังคับวรรคหนึ่ง ในกรณีสั่งให้อธิการบดีออกจากราชการ ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้สั่งให้ออกจากราชการตามมติสภามหาวิทยาลัย

ข้อ ๖ การสั่งให้ออกจากราชการให้ทำเป็นคำสั่งและในคำสั่งให้ระบุว่าสั่งให้ออกจากราชการ เพราะเหตุใด ทั้งนี้ ให้แจ้งสิทธิและระยะเวลาในการอุทธรณ์คำสั่งด้วย

เมื่อได้มีคำสั่งแล้ว ให้แจ้งคำสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ มีคำสั่งให้ออกจากราชการ และให้รายงานสภามหาวิทยาลัยทราบโดยเร็ว

ข้อ ๗ การสั่งให้ออกจากราชการตามข้อบังคับนี้ ห้ามมิให้สั่งให้ออกย้อนหลังไปวันก่อนออกคำสั่ง เว้นแต่

(๑) การสั่งให้ออกจากราชการตามข้อ ๑๖ ให้สั่งให้ออกตั้งแต่วันที่ ต้องรับโทษจำคุกโดยคำสั่งของศาลหรือคำพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี

(๒) ในกรณีที่ให้มีการสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ถ้าจะต้องสั่งใหม่ หรือเปลี่ยนแปลงคำสั่งเป็นให้ออกจากราชการ ก็ให้สั่งให้ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ ออกจากราชการตามคำสั่งเดิม

(๓) กรณีใดมีเหตุอันสมควรสั่งให้ออกย้อนหลังก็ให้สั่งให้ออกย้อนหลังไปถึงวันที่ ควรจะต้อง ออกจากราชการตามกรณีนั้นได้ แต่ทั้งนี้ต้องไม่เป็นการทำให้เสียประโยชน์ตามสิทธิโดยชอบธรรมของ ผู้ถูกสั่งให้ออกนั้น

ข้อ ๘ เมื่อข้าราชการผู้ใดเจ็บป่วยจนไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการได้อย่างสม่าเสมอให้ผู้มีอำนาจ ตามข้อ ๕ ดำเนินการดังนี้

(๑) ในกรณีที่มีหลักฐานในการปฏิบัติราชการ หรือมีใบรับรองแพทย์ แสดงให้เห็นถึงอาการ เจ็บป่วยของข้าราชการผู้ใดว่าไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการได้อย่างสม่าเสมอ ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ

(๒) ในกรณีที่มีหลักฐานในการปฏิบัติราชการยังไม่เพียงพอว่าข้าราชการผู้ใดเจ็บป่วยจนไม่ สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการได้อย่างสม่าเสมอ หรือไม่มีใบรับรองแพทย์ ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ ดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริง เมื่อมีหลักฐานว่าข้าราชการผู้นั้นไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ราชการได้อย่าง สม่าเสมอ ก็ให้สั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

ข้อ ๙ ข้าราชการผู้ใดสมัครไปปฏิบัติงานใด ๆ ตามความประสงค์ของทางราชการให้ยื่นหนังสือ คำขอแสดงความจำนงต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปชั้นหนึ่ง และให้ผู้บังคับบัญชาดังกล่าวพิจารณาเสนอ ความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแสดงความจำนง และให้ ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไปแต่ละระดับเสนอความเห็นต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปจนถึงผู้มีอำนาจ ตามข้อ ๕ ภายในเจ็ดวันนับแต่วันได้รับรายงาน

เมื่อผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ ได้รับเรื่องแล้ว ให้พิจารณาโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อการจัดการศึกษา วัตถุประสงค์ของทางราชการ และประโยชน์ของทางมหาวิทยาลัยเป็นสำคัญ หากเห็นสมควรให้ไปปฏิบัติงาน ดังกล่าวก็ให้มีคำสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ

ความในวรรคหนึ่ง ไม่ใช้บังคับกับกรณีการให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการ กำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการซึ่งให้ับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

ข้อ ๑๐ เมื่อปรากฏว่าข้าราชการผู้ใดขาดคุณสมบัติทั่วไปเพราะไม่มีสัญชาติไทย หรือมีลักษณะ ต้องห้ามเพราะเป็นผู้ดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง หรือเป็นกรรมการบริหารพรรคการเมือง หรือ เจ้าหน้าที่ในพรรคการเมืองให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ

ข้อ ๑๑ เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงและหลักฐานทางการแพทย์ที่ชัดเจนเป็นที่ประจักษ์ว่าข้าราชการผู้ใดเป็นผู้มีลักษณะต้องห้ามเพราะเป็นคนวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบหรือเป็นโรคที่กำหนดในกฎ ก.พ.อ. ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ

ข้อ ๑๒ เมื่อศาลสั่งให้ข้าราชการผู้ใดเป็นคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือศาลพิพากษาให้ข้าราชการผู้ใดเป็นบุคคลล้มละลาย ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ

ข้อ ๑๓ เมื่อปรากฏว่าข้าราชการผู้ใดขาดคุณสมบัติ เพราะเป็นผู้ไม่เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือมีลักษณะต้องห้ามเพราะเป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ ดำเนินการสอบสวน โดยให้นำข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย การอุทธรณ์และการพิจารณาอุทธรณ์ การร้องทุกข์และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อผลการสอบสวนปรากฏว่าผู้นั้นไม่เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข หรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ

ข้อ ๑๔ เมื่อปรากฏว่าข้าราชการผู้ใดหย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ราชการ บกพร่องในหน้าที่ราชการ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือไม่สามารถปฏิบัติราชการให้มีประสิทธิภาพเกิดประสิทธิผลในระดับอันเป็นที่พอใจของทางราชการได้ ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ.อ. กำหนด

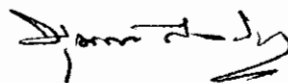
ข้อ ๑๕ ในกรณีทางราชการมีการเลิก หรือยุบหน่วยงาน หรือตำแหน่งที่ข้าราชการผู้ใดปฏิบัติหน้าที่หรือดำรงอยู่ ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ เว้นแต่ทางราชการยังมีความจำเป็นที่จะให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไป

ข้อ ๑๖ เมื่อข้าราชการผู้ใดต้องรับโทษจำคุกโดยคำสั่งของศาล หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ซึ่งยังไม่ถึงกับต้องถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ

ข้อ ๑๗ ข้าราชการผู้ใดถูกสอบสวนว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และผลการสอบสวนไม่อาจลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง แต่ถ้าให้รับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ให้ผู้มีอำนาจตามข้อ ๕ เสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา เมื่อสภามีมติให้ออกจากราชการ ให้ผู้มีอำนาจดังกล่าวสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นออกจากราชการ

ข้อ ๑๘ ให้นายกสภามหาวิทยาลัยเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ และมีอำนาจตีความวินิจฉัยปัญหาอันเกิดจากการใช้ข้อบังคับนี้ คำวินิจฉัยของนายกสภามหาวิทยาลัยให้ถือเป็นที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชุมพล ศิลปอาชา)
นายกสภามหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี